

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2023, č. j.: MV-123541-5/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2023, č. j.: MV-123541-5/SO-2023 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 6. 2023, č. j.: OAM-6661-26/TP-2022, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť nebyly splněny podmínky obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že postup obou správních orgánů je přehnaně a přepjatě formalistický. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí sice již byl zletilý, nicméně vedení správního řízení zatěžovalo nerespektování lhůty dle § 169t zákona o pobytu cizinců. Při vědomí přetíženosti správních orgánů žalobce nepřistoupil k podání návrhu na opatření proti nečinnosti, nadto jeho otec začal podnikat teprve v roce 2022, kdy formálním dokladem o jeho příjmu je toliko platební výměr k dani z příjmů fyzických osob. Žalobce je sankcionován nečinností správních orgánů, aniž by sám porušil zákonná ustanovení týkající se pobytu cizinců.
3. Dále žalobce namítal, že se napadené rozhodnutí jeví nepřezkoumatelným kvůli nedostatečné úvaze o dopadech do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce se nemůže vrátit do X kvůli válce, jelikož otcovou manželkou je státní příslušnice Y a jeho neplnorodé sestry jsou rovněž Y občankami. Dne 27. 6. 2023 sice podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, ale nebylo o ní dosud rozhodnuto; shodná dřívější žádost je předmětem soudního přezkumu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno až po novele zákona o pobytu cizinců účinné ke dni 1. 7. 2023, která zletilým cizincům zapověděla možnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a zákona o pobytu cizinců, což žalovaná nevzala v úvahu. Prvostupňový orgán neprovedl žádný úkon k ověření dopadů rozhodnutí a nezná poměry v rodině žalobce, jehož pobyt v České republice není v rozporu s veřejným zájmem, když pouze studuje a žije se svým otcem a rodinou. Žalobce žije se svojí rodinou na adrese svého hlášeného pobytu, otec je držitelem trvalého pobytu, sestry a nevlastní matka mají udělenou dočasnou ochranu. Pakliže žalobce předložil i potvrzení o studiu, nelze konstatovat, že nic netvrdil či nedostatečně doložil. Nevyhodnocení těchto skutečností vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí žalobce zbavuje možnosti žít v České republice se svojí rodinou a pokračovat v započatém studiu. Vzhledem k aktuálně účinným a platným omezením pro všechny občany X žalobce nemůže u Zastupitelského úřadu České republiky v X žádat o žádné pobytové oprávnění, neboť nespadá do výjimek ze všeobecného zákazu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když nejprve rekapitulovala dosavadní průběh řízení. Má za to, že v žalobních námitkách není obsažena žádná nová relevantní argumentace zpochybňující správnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky na odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž žalovaná se v něm vypořádala s námitkami v odvolání, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné. Žalovaná též vysvětlila, jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů, pročez je přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV.

Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 27. 4. 2022 žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu, kdy za účel pobytu lze označit sloučení rodiny. Přiložil ověřené překlady rodného listu a potvrzení o bezúhonnosti na území X, kopie listů cestovního pasu, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti jeho otce A. S., nájemní smlouvu a prohlášení otce o zajištění veškerého hmotného zabezpečení.
6. Ačkoli byli žalobce a jeho otec předvoláni k výsledku, resp. k podání svědecké výpovědi, dne 13. 7. 2022 se na pracoviště prvostupňového orgánu nedostavili, jak je zřejmé z úředního záznamu, č. j.: OAM-06661/TP-2022.
7. Ke dni 19. 7. 2022 žalobce předložil doklad o bydlení – smlouvu o nájmu bytu ze dne 28. 4. 2022. Prvostupňový orgán přípisem ze dne 17. 8. 2022, č. j.: OAM-06661-18/TP-2022, vyzval žalobce k odstranění vad žádosti spočívající v předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, k čemuž mu stanovil lhůtu 10 dnů ode dne doručení. Vedle dokladu o otcově příjmu (platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za kalendářní rok 2022) žalobce předložil Potvrzení o studiu ze dne 15. 2. 2023, podle kterého byl studentem 3. ročníku gymnázia provozovaného v Praze společností M. I. S., s. r. o.
8. Dne 16. 5. 2023 se zmocněný zástupce žalobce dostavil k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž následně dne 15. 6. 2023 bylo doručeno vyjádření k podkladům. Žalobce v něm sdělil, že případné rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti bude mít nedozírný dopad na jeho soukromý a rodinný život. V České republice žije se svým otcem a rodinou, studuje zde střední školu a má v plánu tu zůstat. X opustil, aby se neúčastnil války proti Y. Žádost podal v době, kdy byl nezletilý.
9. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 26. 6. 2023, č. j.: OAM-6661-26/TP-2022, byla žádost zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly splněny podmínky v § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Žalobce nebyl ke dni vydání rozhodnutí nezletilým dítětem, přičemž § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanoví kumulativní předpoklady pro vydání povolení k trvalému pobytu. Správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání rozhodnutí, což potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j.: 1 Azs 397/2017-21. Jde-li o nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 169 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, žalobce měl možnost podat nadřízenému orgánu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, což neučinil. Žalobci pouze není uděleno nejvyšší pobytové oprávnění na území a svůj pobyt může zlegalizovat skrze žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny.
10. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu doručenému dne 26. 6. 2023 podal žalobce téhož dne blanketní odvolání, které doplnil dne 13. 7. 2023. V odvolání vyjádřil své přesvědčení, že pro posouzení důvodnosti žádosti je podstatný fakt podání žádosti v době, kdy byl nezletilý. Nečinnost správního orgánu je původem nevydání povolení k trvalému pobytu. Vzhledem ke změně § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců účinné od 1. 7. 2023 nemůže žalobce žádat o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití. Rozhodnutí je zatíženo nepřezkoumatelností, jestliže nebylo provedeno doplnění dokazování stran dopadů do rodinného a soukromého života. O poměrech v rodině žalobce se prvostupňový orgán pouze domnívá způsobem ilustrovaným v rozhodnutí, nicméně ve spisu neexistuje jediný důkaz pro tyto mylné domněnky. Žalobce aktuálně nemůže žádat o žádné pobytové oprávnění, nespadá-li do žádné z výjimek ze všeobecného zákazu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Dne 15. 8. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí. Podle jeho odůvodnění je lhůta v § 169t odst. 6 písm. g) bod 2 zákona o pobytu cizinců pořádkovou nemající vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. V průběhu řízení byla provedena pobytová kontrola, žalobce i jeho otec byli předvoláni k výslechu či k podání svědecké výpovědi, na které se nedostavili, byla vytěžena paní E. K. a žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti, přičemž se prvostupňový orgán choval aktivně a efektivně. Žalovaná citovala judikáty Nejvyššího správního soudu stran povinnosti správního orgánu rozhodovat podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování a vyloučila přepjatý formalismus. Žalobce nenavrhoval v průběhu řízení provedení důkazů na podporu tvrzení o rodinném a soukromém životě. Prokáže-li žalobce důvody nezávislé na jeho vůli bránící mu ve vycestování, může podat žádost podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, při obavách o bezpečí v zemi původu je žalobce oprávněn podat žádost o azyl.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

12. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 10. 10. 2024 právní zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
13. Žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila, soud proto dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve věci jednal a rozhodl v její nepřítomnosti.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.*
16. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 68.*
17. Zásada, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, implicitně vyplývá ze správního řádu. Spornou se však jeví otázka, zda je možné v určitých případech z této zásady vybočit, a to zejména pokud by lpění na jejím dodržení vedlo k nespravedlivému výsledku pro účastníka řízení zapříčiněnému postupem správních orgánů. Pokud jde o dosavadní rozhodovací praxi, Nejvyšší správní soud ve věcech pobytu cizinců uvedenou zásadu respektuje, byť může být pro žadatele o pobytový titul v některých případech méně výhodná než za situace, kdyby se skutkový stav posuzoval k okamžiku uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j.: 2 Azs 163/2017–35, se věcně pojednávalo o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců. Ač v době podání žádosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

resp. marného uplynutí lhůty pro rozhodnutí, měl žadatel na území České republiky manželku, v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl již rozveden, a proto odpadl důvod pro prodloužení platnosti jeho pobytového povolení. Nejvyšší správní soud potvrdil postup správních orgánů, které rozhodovaly ke dni vydání rozhodnutí, i když to bylo z pohledu žadatele nespravedlivé. Nejvyšší správní soud zde zdůraznil, že aplikace principu, podle něhož by správní orgán rozhodoval ke dni marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, může být sice v některých případech pro účastníka řízení příznivější, v některých případech naopak může účastníka řízení znevýhodňovat. Dodržování této zásady není možno považovat za přepjatý formalismus, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Dále vyzdvihl, že takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu stěžovateli. Za zjevně neudržitelný z důvodu příkrého rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva označil postup, *„kdy by správní orgány případ od případu rozhodovaly tu jednou podle stavu ke dni vydání rozhodnutí, tu podle stavu ke dni uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, či případně podle stavu k jinému datu, vždy však dle stavu, jenž je příznivý pro věc žadatele“*.

18. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j.: 7 Azs 209/2018-37, se k zásadě rozhodování správních orgánů dle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí uvádí, že *„vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008–126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS). Rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění je rozhodnutím s konstitutivními účinky, a proto teprve právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky na základě jím požadovaného pobytového titulu. Postup správních orgánů, v rámci kterého posuzují splnění podmínek až ke dni vydání rozhodnutí, plně odpovídá povaze takového rozhodnutí. Opačný postup správních orgánů, který se stěžovatel snaží zdůvodnit jím uváděnými mimořádnými okolnostmi, je zjevně neudržitelný, neboť by byl v příkrém rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva“*. Mimořádné okolnosti spočívající v délce řízení dle předmětného rozsudku nemohou vyústit ve výjimku, kdyby se na žádost pohlíželo k jinému časovému okamžiku než ke dni rozhodnutí. Stále platí, že podmínky pro získání pobytového oprávnění musí být naplněny po celou dobu správního řízení.
19. Žalovaná opodstatněně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2021, č. j.: 6 Azs 398/2020-34, kde se výslovně konstatuje, že *„stran naplnění podmínky nezletilosti se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním posouzením městského soudu, že správní orgány jsou povinny rozhodovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodování, a proto není podmínka pro povolení k trvalému pobytu na základě žádosti dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců splněna v případě, kdy žadatel v době vydání rozhodnutí již není nezletilým dítětem“*. Soudu není známo, že by byl v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu tento názorový přístup opuštěn, přičemž by se s dovršením zletilosti žadatele po podání žádosti pojilo prolomení pravidla o rozhodování podle stavu v době vydání rozhodnutí.
20. Na názoru, že by vybočení ze zásady rozhodování podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí představovalo zásah do zásad právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování (jak byly definovány Ústavním soudem např. v nálezech ze dne 27. 3. 2003, sp. zn.: IV. ÚS 690/01, ze dne 12. 12. 2013, sp. zn.: III. ÚS3221/11, či ze dne 15. 10. 2003, sp. zn.: IV. ÚS 253/03), soud setrvává i v nyní projednávaném případě. Připuštění možnosti, aby správní orgány rozhodovaly nejednotně podle prospěchu žadatele, by zcela jistě bylo i

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v rozporu s účelem samotného zákona o pobytu cizinců. Pokud § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců umožňuje udělit trvalý pobyt nezletilému žadateli za účelem společného soužití, je zjevně proti smyslu tohoto ustanovení udělit tento pobytový titul někomu, kdo již vymezenou zákonnou podmínku nezletilosti nesplňuje. Pokud by prvostupňový orgán prolomil zásadu rozhodování podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, musel by vyhovět žádosti žalobce o trvalý pobyt, ačkoli již dne 2. 2. 2023 dovršil zletilost. Takový důsledek nepovažuje soud za žádoucí, přičemž podobně nespravedlivé případy jako v nyní projednávané věci mohou nastat i v jiných situacích. Je tomu zejména tehdy, kdy správní orgán vydá nezákonné rozhodnutí, které nadřízený orgán k odvolání zruší, přičemž tento postup se může i několikrát opakovat. Rovněž tato situace může způsobit, že žadatel bez svého přičinění přestane plynutím času splňovat zákonné požadavky pro vyhovění jeho žádosti. Soud vnímá jako velmi obtížné vymezení podmínek, za nichž by se dala prolomit obecně přijímaná zásada, že správní orgán v prvním stupni rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí.

21. Soud se ztotožňuje se žalobcem, že správní orgány v daném případě postupovaly pomalu. Jako obranu proti takovému postupu však zákon stanovuje možnost využití institutu opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., kterých žalobce nevyužil. Jak obecné lhůty pro vydání rozhodnutí vyplývající z § 71 správního řádu, tak speciální lhůty stanovené v § 169t zákona o pobytu cizinců, mají povahu lhůt pořádkových a jejich nedodržení nemůže samo o sobě vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu správních orgánů nebo o nezákonnosti rozhodnutí, které z takového procesního postupu vzešlo. Soud v žádném případě neschvaluje postup správních orgánů v posuzované věci, kdyby tyto orgány naopak ve věcech pobytu cizinců měly rozhodovat co nejrychleji, tj. bezodkladně, a pokud to není možné, tak v zákonem stanovených lhůtách (§ 169t zákona o pobytu cizinců). Správní orgány by podle názoru soudu měly dodržovat i pořádkové lhůty a k jejich překračování by mělo docházet jen v nezbytně nutných případech. K posuzované věci je však třeba připomenout, že žalobce při podání žádosti uvedl místo pobytu, které později změnil. V souvislosti s vyřizováním žádosti mohl předpokládat kontaktování ze strany prvostupňového orgánu, a tak přestěhování částečně ovlivnilo délku řízení.
22. Povinnost správních orgánů zkoumat v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je dána skutečností, že každý cizinec si v průběhu svého pobytu vytvoří na území České republiky celou řadu ekonomických, společenských, kulturních, ale i rodinných vazeb různé intenzity, které mohou být při nevyhovění žádosti o pobytové oprávnění narušeny nebo i zcela omezeny. Zákonodárce proto v těchto případech přímo zavázal správní orgány povinností posuzovat přiměřenost takových omezení ve vztahu k právu na ochranu soukromého a rodinného života, které jinak plyne z přímo aplikovatelného čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované jako sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb. Současně je však třeba připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim případně ani absolutní právo na zachování konkrétního typu pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů přiměřený zřetel také na jeho existující osobní a rodinné vazby.

23. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře také vyslovil, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (např. rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Spočívalo na žalobci samém, aby sdělil informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a případně i způsobily převážet nad jinými zájmy a hledisky při úvahách o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
24. Prvostupňový orgán na straně 4–5 svého rozhodnutí a žalovaná na straně 9–10 napadeného rozhodnutí popsaly, že žalobce s výjimkou doby mezi 16. 6. 2009 a 12. 1. 2012 až do podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu žil v zemi původu se svou matkou, jež má v X nadále pobývat. Toliko žalobcovu otci byl udělen trvalý pobyt v České republice, současná manželka jeho otce a žalobcovi nevlastní sourozenci pobývají na území v režimu dočasné ochrany coby Y státní příslušníci. Pokud jde o žalobcovo studium na střední škole, nesouhlas s politickou situací v X a s válečným konfliktem na Y, správní orgány ve svých rozhodnutích tyto skutečnosti nezpochybňovaly, nicméně podle názoru soudu je opodstatněně neshledaly způsobitelnými k překonání požadavku na nezletilost žadatele plynoucího z § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl, jaké jiné skutečnosti z jeho soukromého a rodinného života správní orgány nezjistily a pominuly. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ze strany správních orgánů proto bylo učiněno v dostatečném rozsahu a přezkoumatelným způsobem. Žalobci nadto nebyla stanovena povinnost opustit území České republiky. Při prokázání, že mu ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá, bude moci požádat o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení, které může být uděleno s platností až na jeden rok.

VI.

Závěr a náklady řízení

25. V mezích žalobních bodů nedošlo ani k porušení základních procesních ustanovení správního řízení, které žalobce v žalobě obecně uvedl. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. října 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.